

Sygn. akt II K 61/14

1 Ds. 45/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Stanisława Kwapińska

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 września 2014r., 06 listopada 2014r., 08 stycznia 2015r. w Ś.

sprawy

1. A. S. (S.)

syna S. i K. z domu P.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że :

I. w dniu 03 stycznia 2014 roku w R., gm. K. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) dokonał kradzieży z szopy znajdującej się na działce przy ulicy (...) mienia w postaci 28 szt. opon samochodowych bez felg, 5 sztuk opon z felgami oraz 14 szt. felg i 2 szt. węży spawalniczych, tj. mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 1470 zł na szkodę S. B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

2. G. P. (1)

syna K. i J. z d. M.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że :

II. w dniu 03 stycznia 2014 roku w R., gm. K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. dokonał kradzieży z szopy znajdującej się na działce przy ulicy (...) mienia w postaci 28 szt. opon samochodowych bez felg, 5 szt. opon z felgami oraz 14 szt. felg i 2 szt. węży spawalniczych, tj. mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 1470 zł na szkodę S. B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

III. w dniu 03 stycznia 2014 roku na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami M. a R. kierował pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając najprawdopodobniej we krwi alkohol w stężeniu przekraczającym 0,5 ‰ bądź prowadzącym do przekroczenia tej wartości,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżonych **A. S.** i **G. P. (2)** za winnych tego, że w dniu 03 stycznia 2014 roku w R., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu, z szopy znajdującej się na działce przy ulicy (...), dokonali zaboru w celu przywłaszczenia piętnastu sztuk opon z felgami, trzynastu sztuk opon, czterech sztuk felg oraz dwóch sztuk węży spawalniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 1320 zł, czym działali na szkodę S. B., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza każdemu z oskarżonych karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza im kary grzywny w wysokości po 40 (czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny, w przypadku każdego z oskarżonych na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

II. uznaje oskarżonego **G. P. (2)** za winnego tego, że między godziną 16.00 a 17.00 w dniu 13 stycznia 2014 roku, na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami M. a R. kierował samochodem marki O. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając we krwi alkohol w stężeniu nie mniejszym niż 0,9 ‰, bądź prowadzącym do tej wartości, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. P. (2)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego **G. P. (2)** obowiązek zwrotu prawa jazdy;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu **G. P. (2)** kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone mu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **A. S.**, na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 03 stycznia 2014r. do dnia 04 stycznia 2014r., który odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **G. P. (1)**, na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności, okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 03 stycznia 2014r. do dnia 04 stycznia 2014r., który odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie 624 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zwalnia częściowo oskarżonych **A. S.** i **G. P. (2)** od ponoszenia kosztów sądowych - w zakresie wydatków sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierza im opłaty w wysokości po 200 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony S. B. zajmuje się handlem używanymi oponami i felgami, które przywozi z Niemiec. Prowadzi on na posesji w R. przy ul. (...) zakład wulkanizacyjny. Tam też w stodole, stanowiącej współwłasność z sąsiadami, pokrzywdzony składowo przechowuje opony i felgi. Budynek stodoły posiada zamknięcie na kłódkę od ulicy, lecz jest otwarty od strony pola.

Dowód:

zeznania świadka S. B., k. 50 – 51, 57, 138,

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139.

W ramach prowadzonej działalności S. B. poznał oskarżonego G. P. (1), który towarzyszył mu podczas dwóch wyjazdów do Niemiec po opony. G. P. (1) przyjeżdżał także na posesję S. B. do R., gdzie pomagał mu naprawiać samochód i wiedział o tym, w którym miejscu składa je on opony i felgi.

Dowód:

zeznania świadka S. B., k. 50 – 51, 57, 138,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137.

W dniu 03 stycznia 2014r. S. B. przebywał poza granicami Polski. W tym dniu oskarżony G. P. (1) wraz ze swoim sąsiadem - oskarżonym A. S. postanowili udać się do R., w celu dokonania kradzieży opon.

Dowód:

zeznania świadka S. B., k. 50 – 51, 57, 138,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 40, 147v – 148,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137.

Pomiędzy godz. 16.00 a 17.00 oskarżeni wyjechali z M. samochodem należącym do G. P. (1) m-ki O. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 40, 147v – 148,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137.

Pojazdem kierował oskarżony G. P. (1), który znajdował się pod wpływem wcześniej wypitego alkoholu, mając we krwi alkohol o stężeniu nie mniejszym niż 0,9 promila, bądź prowadzącym do tej wartości.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137.

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, k. 6,

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej L. K., k. 80 – 81, 170.

Po przyjechaniu do R. G. P. (1) wjechał autem na polną drogę, przebiegającą z tyłu posesji przy ul. (...). Następnie mężczyźni pozostawili samochód obok rowu i udali się do pobliskiej stodoły, skąd zaczęli wynosić opony i felgi należące do S. B.. A. S. i G. P. (1) pozostawiali zabrane rzeczy w rowie, a następnie ładowali je do auta.

Dowód:

protokół oględzin miejsca, k. 14 – 15,

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139.

Około godz. 17.30 sąsiad S. B., T. S., wracając do domu zauważył samochód stojący na polnej drodze. Po wjechaniu na posesję mężczyzna zorientował się, że nieznane osoby wynoszą ze stodoły rzeczy S. B.. Wobec tego udał się on po brata P. S., z którym w dalszym ciągu prowadził obserwację oskarżonych.

Dowód:

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149.

Następnie P. S. poszedł po sąsiada S. J., który wjechał na polną drogę swoim busem, blokując w ten sposób możliwość wyjazdu samochodu m-ki O. (...). Widząc nadjeżdżający pojazd G. P. (1) zamknął drzwi od auta a następnie wraz z A. S. schował się w krzakach w odległości około 50 metrów.

Dowód:

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 40, 147v – 148,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137.

P. S., T. S. i S. J. zaczęli nawoływać oskarżonych aby wyszli, informując ich, że na miejsce została wezwana Policja. Ci jednak nie posłuchali i w dalszym ciągu kryli się w zaroślach. Po około 10 minutach na miejsce przyjechał patrol policji z Komisariatu w K..

Dowód:

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139.

Funkcjonariusze wezwali oskarżonych do ujawnienia się, lecz bezskutecznie. W związku z tym zaczęli przeszukiwać teren, posiłkując się latarkami. G. P. (1) i A. S. wyszli z krzaków dopiero wtedy gdy funkcjonariusze głośno zaczęli mówić, że na miejsce zostanie wezwany patrol z psem policyjnym.

Dowód:

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139,

zeznania świadka G. D., k. 169v – 170.

Po opuszczeniu ukrycia oskarżeni oświadczyli, że szukają mężczyzny o imieniu W.. Na pytanie funkcjonariuszy o opony znajdujące się w samochodzie m-ki O. (...), stwierdzili, że dzieci wyniosły je do rowu, wobec czego zabrali je za zgodą S. B..

Dowód:

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139,

zeznania świadka G. D., k. 169v – 170,

zeznania świadka D. C., k. 169v.

Funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania G. P. (1) i A. S., a następnie przewieźli ich na Komisariat do K.. Opony i felgi znajdujące się w rowie w pobliżu samochodu m-ki O. (...) zostały zabezpieczone przez S. J..

Dowód:

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139,

zeznania świadka G. D., k. 169v – 170,

zeznania świadka D. C., k. 169v.

G. P. (1) i A. S. w dniu 03 stycznia 2014r. zabrali ze stodoły przy ul. (...) w R., rzeczy należące do S. B. w postaci: piętnastu sztuk opon z felgami, trzynastu sztuk opon, czterech sztuk felg oraz dwóch węży spawalniczej o łącznej wartości 1.320 zł.

Dowód:

protokół oględzin miejsca, k. 14 – 15,

zeznania świadka S. B., k. 50 – 51, 57, 138,

zeznania świadka T. S., k. 8 – 9, 148v,

zeznania świadka P. S., k. 10, 149,

zeznania świadka S. J., k. 12 – 13, 68, 138v – 139,

Oskarżony G. P. (1) ma 37 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony jest z zawodu blacharzem samochodowym, prowadzi gospodarstwo rolne, uzyskując miesięcznie około 1000 zł. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), k. 47, 136v – 137,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 77.

Oskarżony A. S. ma 45 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując miesięcznie około 1300 - 1500 zł. A. S. był w przeszłości trzykrotnie karany sądownie za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. , z art. 278 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 40, 147v – 148,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 105,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 74 – 76,

odpisy wyroków, k. 94, 95.

Oskarżeni G. P. (1) i A. S. w toku całego postępowania nie przyznali się do zarzucanego im czynu z art. 278 § 1 k.k. Oskarżeni złożyli wyjaśnienia w których zaprzeczyli, aby dokonali kradzieży rzeczy należących do S. B. ze stodoły przy ul. (...) w R.. Oświadczyli, że załadowali do samochodu wyłącznie przedmioty, znalezione w rowie.

G. P. (1) nie przyznał się również do zarzucanego mu czynu kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnił, że wspólnie z A. S. wypili „na spółkę” 200 ml wódki, aby dodać sobie odwagi podczas przewidywanej konfrontacji ze znajdującymi się na miejscu mężczyznami.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody o charakterze osobowym oraz materialnym.

W ramach pierwszej grupy przeprowadzonych dowodów sąd uwzględnił w całości zeznania złożone przez świadków T. S., P. S., S. J., S. B., D. C. i G. D.. Sąd uznał, że świadkowie ci w sposób zgodny z prawdą opisali fakty, które były ich udziałem, bądź o których posiadli informację z innych źródeł. Analizując relację świadków, sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które podważyłyby ich wiarygodność.

Za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych w sprawie sąd uznał także zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia. Sąd opierając się na wskazanych dowodach, dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanej pisemnej opinii biegłego L. K., uzupełnionej następnie na rozprawie, sąd stwierdził, że jest ona pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonych G. P. (1) i A. S. sąd uwzględnił je w takim zakresie, w jakim pokrywały się one z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne, traktując je w pozostałej części wyłącznie za wyraz przyjętej przez nich linii obrony. I tak sąd odmówił przede wszystkim wiary wyjaśnieniom oskarżonych, zgodnie z którymi przedmioty ujawnione w pojeździe m-ki O. (...), mieli znaleźć w rowie. Wersja przedstawiona w tym zakresie przez oskarżonych pozostaje w sprzeczności z relacją naocznych świadków zdarzenia, którzy obserwowali oskarżonych przemieszczających się w kierunku stodoły S. B., Nie daje się ona pogodzić także z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, jak również oświadczeniami składanymi przez oskarżonych na miejscu zdarzenia. Zdaniem sądu całkowicie niewiarygodne pozostają twierdzenia oskarżonych, którzy wskazali na przypadkowe „odkrycie” przez G. P. (1) opon i felg w pobliżu polnej drogi, jak też to, że zdecydował się on je zabrać aby palić nimi sobie nimi „delikatnie zimową porą” (k. 137v). W ten sam sposób sąd ocenił także pozostałe podawane przez oskarżonych okoliczności, jak m.in. pierwotny cel ich podróży - odwiedzenie byłej dziewczyny G. P. (1), czy też przyczynę ukrycia się w zaroślach i wyjścia dopiero po dłuższym czasie od przyjazdu na miejsce patrolu Policji. Jako niezastępowalne na uwzględnienie sąd uznał wreszcie wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), dotyczące stawianego mu zarzutu prowadzenia samochodu m-ki O. (...) w stanie nietrzeźwości. Odmawiając wiary oskarżonemu, co do podawanej przez niego okoliczności wypicia alkoholu, wyłącznie po przyjechaniu do R., sąd miał na uwadze ich sprzeczność z wynikiem badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym, jak też treścią opinii biegłego L. K.. Okoliczności podawane przez tego oskarżonego nie dawały się ponadto pogodzić z relacją A. S.. Obaj oskarżeni w sposób odmienny podawali m.in. wielkość butelki z wódką, jaka miała przez nich zostać wypita, jak również to, kto był w jej posiadaniu. Uznając twierdzenia G. P. (1), wyłącznie za wyraz przyjętej przez niego linii obrony, sąd miał na

uwadze również to, że nie potrafił on określić co stało się z rzekomą butelką po wypitej wódce, gdzie żadna z osób będących na miejscu nie widziała jej u oskarżonych.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów nie budzą wątpliwości.

Sąd w pkt I części dyspozytywnej wyroku uznał oskarżonych G. P. (1) i A. S. za winnych popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. W oparciu o przeprowadzone dowody sąd ustalił, że oskarżeni w dniu 03 stycznia 2014 roku w R., gm. K., z szopy znajdującej się na działce przy ulicy (...), dokonali zaboru w celu przywłaszczenia piętnastu sztuk opon z felgami, trzynastu sztuk opon, czterech sztuk felg oraz dwóch sztuk węży spawalniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 1320 zł, na szkodę S. B.. Przypisując oskarżonym popełnienie wskazanego występku, sąd oparł się przede wszystkim na protokole oględzin miejsca zdarzenia oraz zeznaniach świadków S. J., P. S. i T. S.. Świadkowie ci mimo, że nie widzieli twarzy osób wnoszących przedmioty S. B. ze stodoły, to kategorycznie stwierdzili, że byli to na pewno oskarżeni, na co wskazywała droga jaką pokonywali od budynku do samochodu m-ki O (...), jak również ich zachowanie w momencie zablokowania im drogi wyjazdu. Z relacji przesłuchanych świadków jednoznacznie wynika, że oprócz oskarżonych ujawnionych na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji, nie widzieli ani nie słyszeli tam innych osób, które mogłyby mieć związek z dokonaną kradzieżą. Uznając G. P. (1) i A. S. za winnych przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., sąd ustalił, że działali oni w formie zjawiskowej współsprawstwa. Ustalone zachowanie oskarżonych jednoznacznie wskazuje na to, że zawarli oni porozumienie dotyczącej kradzieży rzeczy należących do S. B., a następnie wspólnie je zrealizowali. Określając ilość zabranych rzeczy przez oskarżonych, sąd miał na uwadze treść protokołu oględzin miejsca zdarzenia, gdzie zostały one dokładnie opisane. Ich wartość została ustalona natomiast w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, który wycenił jedną sztukę opony na 30 zł, felgi na 20 zł, koła (tj. opony z felgą) na 50 zł oraz dwóch węży spawalniczych na 100 zł.

Sąd w pkt II części dyspozytywnej wyroku, uznał oskarżonego G. P. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Ustalając sprawstwo oskarżonego sąd miał na uwadze treść protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, opinię biegłego L. K. oraz częściowo wyjaśnienia złożone przez G. P. (1). Na wskazanej podstawie sąd ustalił, że oskarżony w dniu 13 stycznia 2014 roku, na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami M. a R. kierował samochodem marki O (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając we krwi alkohol w stężeniu nie mniejszym niż 0,9 ‰, bądź prowadzącym do tej wartości. Określając zawartość alkoholu w organizmie G. P. (1) w opisanej wartości, sąd miał na uwadze wnioski opinii biegłego L. K., który kategorycznie wskazał, że w podanych przez oskarżonego okolicznościach wypicia alkoholu, uzyskałby on o wiele mniejszy wynik, niż stwierdzony podczas przeprowadzonego badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Z wyliczeń biegłego wynikało, że G. P. (1) poza deklarowanym przez siebie spożyciem wódki w R., miał - w czasie prowadzenia pojazdu między godziną 16.00 a 17.00 w dniu 13 stycznia 2014r., alkohol w organizmie w stężeniu nie mniejszym niż 0,9 ‰, bądź prowadzącym do tej wartości. Mając powyższe na uwadze, w sytuacji stwierdzenia przez oskarżonego, że prowadził on samochód m-ki O (...) na drodze publicznej pomiędzy M. a R., sąd przypisał mu popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k.

Czyny oskarżonych G. P. (1) i A. S. były zawinione, okoliczności wyłączające winę i bezprawność nie zachodziły.

Wymierzając oskarżonym G. P. (1) i A. S. kary jednostkowe za przypisane im przestępstwa, sąd baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec każdego z oskarżonych.

Uznając oskarżonych za winnych popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., sąd w pkt I wyroku wymierzył im za ten czyn kary po 4 miesiące pozbawienia wolności. Zdaniem sądu kary we wskazanej wysokości, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, pozostają adekwatne przede wszystkim do sposobu działania oskarżonych, ich motywacji, jak również wartości skradzionego mienia. Z uwagi na to, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sąd obok kar pozbawienia wolności, wymierzył im również na podstawie art. 33 § 2 k.k., kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Sąd w pkt II wyroku wymierzył oskarżonemu G. P. (1) za przypisane mu przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, która uwzględnia przede wszystkim stopień nietrzeźwości oskarżonego, jak również rodzaj drogi po której się on poruszał. W związku ze skazaniem oskarżonego za opisany występki, sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec niego jednocześnie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze treść przepisu art. 42 § 2 k.k., zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości, orzeka się zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju oraz treść art. 43 § 1 k.k., zgodnie z którym zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w wymiarze od roku do 10 lat. Ustalając okres stosowania wobec G. P. (1) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na rok, sąd uznał, że pozostaje on wystarczający dla wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego.

Orzekając wskazany środek karny sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy, które nie zostało mu dotąd zatrzymane.

Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego G. P. (1) w punktach I – II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 85 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, to sąd orzeka karę łączną. Sytuacja taka zachodziła w odniesieniu do oskarżonego G. P. (1). Ustalając wymiar kary łącznej, sąd był związany dyrektywami art. 86 § 1 k.k., który nakazuje wymierzyć karę w granicach od najsurowszej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do sumy tych kar. Sąd uznał za celowe wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Stosując przy wymiarze kary łącznej zasadę częściowej kumulacji, sąd miał na uwadze luźny związek przedmiotowy czynów.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonych G. P. (1) i A. S. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych im kar pozbawienia wolności. Zdaniem sądu byłoby to niecelowe ze względu na postawę oskarżonych, którzy prezentowali lekceważący stosunek do stawianych im zarzutów i prowadzonego przeciwko nim postępowania, czego ostateczny wyraz dali stawiając się w stanie nietrzeźwości na rozprawę w dniu 08 stycznia 2015r.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k., sąd w pkt VI i VII wyroku zaliczył oskarżonym na poczet wymierzonych im kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania w sprawie.

Wydając rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu sąd zwolnił oskarżonych G. P. (1) i A. S. z ponoszenia wydatków sądowych, obciążając ich jednocześnie opłatą sądową w wysokości 200 zł. Sąd uznał, że oskarżeni są w stanie częściowo ponieść koszty postępowania bez niezbędnego uszczerbku dla swojego utrzymania, mają do tego wystarczające zdolności zarobkowe.

SSR Radosław Gluza